

dobrý skutek

Je tu druhá sobota v měsíci a s ní v pořadí třetí autentický příběh dítěte z dětského domova. Dnes vám představíme Petru, která se do ústavní péče dostala po rozchodu svých rodičů. **Matka si našla přítele, odešla od rodiny a otec s dcerou přežíval na ulici.**

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv

Budu lepší MÁMA

Petru poučil špatný příklad rodičů.

„S některými dětmi, jejichž osudy zde prezentujeme, jsme měli možnost se poznat osobně. Petra je jednou z nich. Je to milá, sympatická slečna, která má celý život před sebou. Aby měla ona i ostatní děti po opuštění dětského domova jednodušší start do života, potřebují naši pomoc. Rádi bychom vám prostřednictvím pravdivých příběhů přiblížili, kdo tyto děti jsou a třeba vás motivovali k tomu jim pomoci.“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace

Když jsem byla malá, byli jsme šťastná rodina. Aspoň já jsem to tak vnímala. Táta chodil do práce a máma se starala o mě. Měla mě ráda, vodila mě do školy, učila se se mnou a trávili jsme společný čas venku i s tátou.

Když jsem byla trochu větší, začala jsem si všimnout, že není něco v pořádku. Máma začala pít, začali se hádat s tátou, často odcházela pryč, ani neřekla, kam jde a celou noc nespala doma. Když ráno přišla, začala se zase s tátou hádat. Moc jsem tomu nerozuměla, pořád jsem si říkala, že je to asi kvůli mně, protože jsem moc zlobila. Schovávala jsem se pod postel, nebo křičela, ať přestanou. Máma si ale našla přítele a rozešla se s tátou. S tátou jsme zůstali sami.

Bydleli jsme v hotelovém domě a moc peněz jsme neměli. Ale já tátovi věřila, že to zvládne a stála jsem při něm. Pak přišla máma i s tím novým přítelem a začali tátovi říkat, že se o mě nepostarají jako máma a začali mu vyčítat věci, které nebyly pravdivé. Když odešli, dole zbili vrátnou a rozbili dveře. Pak přijela policie a mluvili s tátou, moc jsem tomu nerozuměla, protože mi bylo teprve osm let. Byla jsem v pokoji, když přišel pan ředitel hotelového

domu a oznámil nám, že po tom co se tu stalo, se máme sbalit a jít pryč.

Chvilku jsme bydleli u babičky z otcovy strany, ale pak jsme skončili na ulici, já přestala chodit do školy, protože jsem chtěla být jen s tátou. Myslela jsem si, že za všechno může máma.

Spali jsme venku a já se koupala v řece, neměli jsme co jíst, ale vždy jsme si nějak poradili. Po každé jsme spali někde jinde. Někdy u kamaráda mého tatínka v takové staré chatce, netopilo se tam a byla zima, ale dalo se to vydržet. Dělal jsem si tam špekáčky nebo topinky z tvrdého chleba, hráli jsme karty a já tatínkova kamaráda brala jako strejdu a měla ho ráda.

Jednou jsme šli jednomu kamarádovi pro věci a tam už nás čekala paní a řekla tátovi, že jedu do dětského domova, protože to tak soud rozhodl. Mně ale tvrdila, že jedu jen na tábor na týden a zas se k tátovi vrátím. Prý si musím něco vyřídit a potom si pro mě přijede. Při loučení jsme oba plakali a já jsem se těšila, že za týden budu zpět.

A tak jsem se ocitla v dětském domově. Byla jsem z toho trochu zmatená, nové děti, nové tety, nové prostředí. Po týdnu jsme jeli do Jeseníku a já si začala zvykat. Chodili jsme do lesa, kde jsem pořád o něco zakopávala a padala (ještě dnes mi teta připomíná, že ten batoh byl větší

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a dalších příbězích dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz

než já). Ale vždy jsem se otřepala a šli jsme dál. Skamarádila jsem se s holkama a klukama.

Po návratu z hor za mnou do domova přijela babička s dědou a řekli mi, že tu budu delší dobu a že za mnou budou jezdit, abych nebyla smutná.

Dnes je to skoro pět let, co jsem v domově. Naši se dali znovu dohromady, mají krásnou holčičku, moji sestru Kateřinku. Jezdívám domů na víkendy a teď už chápu, že vina nebyla jen na straně mojí matky, ale že na to musí být vždy dva.

Také vím, že nebudu pít alkohol, aby nemuseli moje děti skončit jako já, když jsem byla malá.

Asi nejhorší byly výčitky svědomí, že za všechno můžu já. Toto bych nikomu nepřála prožít. Vzala jsem si také ponaučení do života, které bych ráda předala mladším. Chodte do školy a uče se, já k tomu svoje děti povedu. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.